

Jan Michl

MEZERA V PEDAGOGICE DESIGNU A ARCHITEKTURY

ANEB O POTŘEBĚ POJMŮ *STYL* A *STYLING*

A O NUTNOSTI PŘESTAT USPOKOJOVAT FIKTIVNÍHO KLIENTA

ABSTRAKT Dnešní modernisticky orientované vysoké školy architektury a designu vchovaly už několik generací esteticky velmi schopných designérů a architektů. Ti však byli a dosud stále jsou ochotni navrhovat pouze v jediném, anti-historizujícím, anti-figurativním, anti-dekorativním, v podstatě pouze abstraktním estetickém idiomu, jediném, který školy už zhruba sedmdesát let učí. Tato dlouholetá estetická dieta je výsledkem kdysi velmi nové, dnes už velmi staré modernistické myšlenky, stále zprostředkovávané modernistickou pedagogikou, totiž že povinností moderního architekta a designéra není vztahovat se k rozmanitosti estetických preferencí trhu, nýbrž naplňovat údajnou touhu “Moderní Doby” po svém vlastním estetickém výrazu. Z této metafyzické teze, že skutečným zaměstnavatelem designérů a architektů je “Moderní Doba” (tedy *fiktivní klient*, jehož přáním je estetickou rozmanitost trhu ignorovat), potom plyne řada problémů. Text rozvádí zejména jeden z nich: problém vypuzení pojmu *stylu* z pedagogiky architektury designu a důsledky tohoto vypuzení pro odpovědnost architektů a designérů za svá estetická rozhodnutí.